

Erica James

EEN ONVERWACHTE WENDING

Roman

‘Een heerlijk verhaal over
vriendschap en liefde. Dit is een
juweeltje.’ *Heat Magazine*

ERICA JAMES

Een onverwachte wending

De Fontein

Onze doden zijn niet dood voor ons, zolang we ze niet vergeten.

– GEORGE ELIOT

*Er moet iemand sterven
opdat wij het leven meer waarderen.*

– VIRGINIA WOOLF

1

Van: Tamsin_Hyde@RadioCentral.com

Aan: Lizzie_@gmail.com

Onderwerp: Re: Vacature research-assistent

Hoi Lizzie Moran,

Bedankt voor je sollicitatie op de vacature voor research-assistent bij Radio Central. We zijn overspoeld door sollicitaties en het spijt me te moeten zeggen dat we jou niet zullen uitnodigen voor een gesprek.

Dag en volgende keer meer succes!

Tamsin Hyde

Lizzie wist dat er een hoop mensen waren die vonden dat ze haar tegenspoed helemaal aan zichzelf te wijten had. Maar het was niet alleen haar schuld. Ze was tot zondebok gemaakt, in haar ogen was dat onterecht.

Ze kon nog steeds niet geloven wat haar was overkomen: het ene moment reed ze nog hoog op een golf van extatisch geluk en het volgende was ze – heel oneerlijk – de baan kwijt waar ze dol op was en als gevolg daarvan gescheiden van de man van wie ze hield. Alsof dat nog niet erg genoeg was, kon ze de huur van haar flat niet meer betalen en had ze, bij gebrek aan zogenaamde vriendinnen die haar tijdelijk hun logeerkamer aanboden, geen andere keus dan Londen te verlaten en terug te gaan naar haar ouders in Suffolk tot ze deze tegenslag weer te boven was.

Niet dat ze haar ouders de werkelijke reden kon vertellen waarom ze bij Starlight Radio ontslagen was. Ze kreeg nog steeds de rillingen als ze aan de vreselijke manier dacht waarop haar verhouding met Curt aan het licht was gekomen. Om haar vader en moeder de smerige details te besparen had ze hun verteld dat de eigenaren van het radiostation er heel strenge ideeën op na hielden over relaties op de werkvloer. Omdat er toch bezuinigd moest

worden, hadden ze zich mooi van haar kunnen ontdoen. Het enige element van waarheid in wat ze haar ouders had verteld was het stukje over de erg strenge ideeën.

En nu zat ze, tweeëndertig jaar oud, omringd door volle vuilniszakken en dozen in haar oude slaapkamer en probeerde ze feitelijk tandpasta terug in een lege tube te knijpen. Hoe ze ook haar best deed, er was gewoon niet genoeg plaats in de kleerkasten en laden en op de planken voor wat ze in de tien jaar dat ze op zichzelf woonde had verzameld.

De slaapkamer leek in weinig meer op de kamer die ze had achtergelaten, en dat vond ze geen punt. Zodra mam vond dat er genoeg tijd was verstreken, had ze de kamer opnieuw behangen en ingericht als logeerkamer, met gebloemde gordijnen, bijpassend beddengoed, strategisch geplaatste stukken Provençaalse zeep en netjes gevouwen handdoeken, die de gezinsleden niet mochten gebruiken.

Ze was nu een week thuis en zou haar troep eigenlijk allang opgeruimd moeten hebben. Ze had echter bijna alleen maar vreselijk medelijden met zichzelf gehad en talloze sollicitatiemailtjes verstuurd, met als resultaat slechts afwijzingen die irritant veel op elkaar leken, met hun kameraadschappelijke succeswensen. Succes? Ja, dat kon ze wel gebruiken, vriendelijk bedankt!

Arme pap en mam, het zou voor hen ook wel niet gemakkelijk zijn om haar weer thuis te hebben. Ook begrepen ze nog steeds niet waarom ze haar vier jaar lange relatie met Simon had verbroken om iets te beginnen met een man die ze nog niet hadden ontmoet... en die nog getrouwd was ook. Ze hadden Simon in alle opzichten als een echte schoonzoon behandeld en Lizzie wist dat ze het er moeilijk mee hadden dat ze hem niet meer zagen.

Hoe gelukkig Simon en zij ook waren geweest, over trouwen hadden ze het nooit gehad. De keer dat Simon over zijn vijfjarenplan begon te praten en over hoe hij hun toekomst voor zich zag, kwam daar nog het dichtst bij. Terwijl Lizzie zich afvroeg wat haar niet erg enthousiaste reactie op zijn plannen en dromen betekende, werd Curt Flynn bij Starlight Radio aangenomen als nieuwe programmadirecteur. En in één klap was alles wat ze leuk dacht te vinden aan Simon onbelangrijk geworden.

Curt was tweeënveertig, voortvarend en leuk... gevaarlijk leuk. Hij leek altijd te weten wat ze dacht en hij hoefde haar maar aan te kijken met zijn twinkelende ogen of ze lachte zich slap. Dat gebeurde vaak op de meest ongelegen momenten. Hij had een vlijmscherp gevoel voor humor, dat gebracht werd met een Manchesters accent, waarvan ze in het begin had gedacht dat het nep was, een parodie op de gebroeders Gallagher van de band Oasis. ‘Ergens waar je vast nog nooit van gehoord hebt, laat staan dat je er geweest bent,’ had hij geantwoord op haar vraag waar hij was opgegroeid.

‘Probeer maar,’ zei ze.

‘Levenshulme?’ had hij gezegd. ‘Nee, dat dacht ik al; zelfs ik moet toegeven dat het niet bepaald een bruisende toeristische stemming is.’

Natuurlijk had ze Levenshulme meteen gegoogeld... ze was immers researcher. ‘Er komen vooraanstaande mensen uit Levenshulme,’ had ze achteloos gezegd toen ze de volgende morgen tegelijk met hem op het werk aankwam. ‘Architect Norman Foster, acteur Arthur Lowe, comédienne Beryl Reid en de oorspronkelijke drummer van Oasis.’

Hij drukte op de knop van de lift, die hen naar de studio op de vijfde verdieping moest brengen en zei: ‘Nooit van gehoord.’

‘Zelfs niet van de drummer van Oasis?’

‘Vooral die niet,’ zei hij met een stalen gezicht.

Toen ze samen in de lift stonden, kwam hij recht voor haar staan. ‘Ik ben ervan onder de indruk dat je de moeite hebt genomen mijn achtergrond te checken. Doe je dat bij iedereen met wie je samenwerkt?’

Feitelijk werkte ze vóór hem, maar ze glimlachte, blij dat hij zich niet als baas gedroeg. ‘Een gewaarschuwd mens telt voor twee, zeg ik altijd maar.’

Hij lachte; een sexy, ondeugende lach die van de spiegelwanden van de lift terugkaatste. Ze genoot van het geluid, en van het feit dat ze hem aan het lachen had gemaakt.

‘Ik merk wel dat ik moet oppassen als jij in de buurt bent,’ zei hij. Toen de deuren opengingen, legde hij zijn hand op haar onderrug en duwde hij haar naar voren. Die aanraking leek een stroomstoot door haar heen te jagen, een gevoel dat ze nooit eerder had ervaren.

Stoute Lizzie! hield ze zich die avond voor toen ze er op weg naar huis aan terugdacht.

Een maand later had ze er – hoewel ze wist dat hij getrouwd was – op een avond in toegestemd na het werk iets met hem te gaan drinken. Ze had precies geweten waar ze mee bezig was. En hij ook.

‘Het heeft geen zin te doen alsof we niets voor elkaar voelen,’ had hij botweg gezegd. De wetenschap dat hij hetzelfde voor haar voelde als zij voor hem, gaf haar het idee dat het was voorbestemd, dat zijn huwelijk een klassiek voorbeeld was van iemand die om de verkeerde redenen met de verkeerde persoon was getrouwd. Dat gebeurde immers voortdurend? Een op de drie huwelijken eindigde in een echtscheiding.

Simon vertellen dat ze niet meer van hem hield was een van de moeilijkste dingen die ze ooit had moeten doen. Hij was erg van streek en had het helemaal niet zien aankomen. Maar dat gold ook voor haar. Ze deed wat haar het fatsoenlijkst leek en vertrok uit de flat die ze al twee jaar samen huurden. Ze vond een klein flatje in Hackney, waar Curt zo veel mogelijk tijd met haar doorbracht.

Aanvankelijk had Lizzie de geheimzinnigheid rondom hun verhouding opwindend gevonden, maar het duurde niet lang voor die een last werd. Ze wilde niets liever dan haar geluk over haar verliefdheid met iemand delen. Uiteindelijk was haar tweelingbroer Luke de enige die ze in vertrouwen kon nemen, de enige van wie ze zeker wist dat hij het tegen niemand zou zeggen. Hij had geschokt gereageerd en gezegd dat ze voorzichtig moest zijn. Dat was echt iets voor haar broer; ze had hem toen ze klein waren niet voor niets de bijnaam ‘meneertje Pas-op’ gegeven. Achteraf zag ze wel in dat ze naar hem had moeten luisteren.

Toen de verhouding aan het licht kwam en zij op staande voet ontslagen werd, had Curt ook gevaar gelopen zijn baan kwijt te raken, maar omdat hij getrouwd was, een klein kind en een hoge hypotheek had, hadden de eigenaren van het radiostation hem laten blijven. Het was een bittere pil voor Lizzie dat zij zo onrechtvaardig werd behandeld.

Curt had gezegd dat het maar een kleine domper was, dat zodra het stof was neergedaald op het werk, hij het zou regelen met zijn vrouw en ze samen zouden zijn. Tegelijk had hij haar laten beloven

dat ze geen contact met hem zou opnemen, vooral niet op het werk. 'Ik heb deze baan nodig,' had hij gezegd. 'Dat begrijp je toch wel, nietwaar? Ik kan me echt niet nog meer problemen veroorloven.'

Curts belofte hield haar op de been en gaf haar de hoop dat haar huidige situatie slechts tijdelijk was. Hij bleef zeggen dat, zodra hij de situatie thuis en op het werk onder controle had, alles binnen een paar maanden in orde zou zijn. 'We moeten ons gewoon even aan de regels houden,' had hij gezegd. 'Kun je dat voor me doen, Lizzie? Kun je dat?'

Met zijn armen om haar heen had ze dat beaamd, maar nu, veertien dagen nadat ze hem voor het laatst had gezien, begon ze te twifelen. Ze had helemaal geen zin meer om zich aan de regels te houden. Ze wilde haar baan terug, ze wilde haar flatje terug, maar bovenal wilde ze weer bij Curt zijn.

Net toen tranen van frustratie door het oppervlak van haar zelfmedelijden heen dreigden te breken, hoorde ze door het open raam het lelijke geschetter van een ekster in de zilverberk bij de burens. Het leek wel of de vogel haar uitlachte. Dat gaf haar de kracht om de tranen terug te dringen. Ze liep naar het raam, leunde met haar ellebogen op de vensterbank en ademde de warme lucht van de rustige junidag en de friszoete geur van de roomgele klimroos in die haar vader tegen de achterkant van het huis had gezet. Tegen de lichtblauwe hemel boven het koolzaadveld achter de tuin maakten zwaluwen acrobatische buitelingen. De felgele gloed van de bloemen was al aan het afnemen; in augustus zou de oogst beginnen.

Ze vroeg zich af waar zij dan zou zijn. Terug in Londen, hoopte ze, om met Curt een nieuw leven te beginnen.

2

Tess Moran was stellig van mening dat ze haar steentje moest bijdragen.

Dat was er al bij haar ingehamerd toen ze nog klein was. Haar moeder was daar verantwoordelijk voor geweest; ze had Tess grootgebracht in de overtuiging dat iedereen – zij in het bijzonder – de taak had de wereld te verbeteren. Nu Tess begin zestig was, kon ze nog steeds niet anders. Ze had een hekel aan nietsdoen en dat woord kwam niet eens in haar woordenboek voor; elke minuut van de dag moest nuttig worden besteed. Daarom had ze zich toen ze stopte met haar werk als wijkverpleegkundige, als vrijwilligster gemeld bij Woodside, een verzorgingstehuis voor ouderen. Ze hoefde niet echt zorg te leveren, maar deed verder alles wat maar nodig was: pianospelen voor de bewoners, hen voorlezen, thee serveren of gewoon een babbeltje maken.

Ze was bijna de hele dag in Woodside op de been geweest en nu ze over de lange oprijlaan en door de poort het terrein af reed, was ze blij dat ze even zat. Het was verstikkend heet in de auto doordat die in de zon had gestaan, dus zette ze het raampje open om wat frisse lucht binnen te laten. Ze vroeg zich af wat ze thuis zou aantreffen en hoe Lizzie zou reageren op haar voorstel. Ze had namelijk bedacht wat haar dochter kon doen terwijl ze op zoek was naar een nieuwe baan.

Het sprak vanzelf dat Tom en zij veel van hun kinderen hielden en alles zouden doen om hen te helpen, maar ze waren eraan gewend geraakt het huis voor zichzelf te hebben. Ze hadden allebei een eigen plek waar ze hun hobby's beoefenden. Voor Tess was dat naaien in Luke's oude kamer, terwijl Tom zich in de voormalige studeerkamer van de kinderen bezighield met plaatselijke geschiedenis. Dat Lizzie weer thuis woonde, was op z'n zachtst gezegd een grotere uitdaging dan ze hadden verwacht. Maar eigenlijk hadden ze beter moeten weten. Lizzie had er altijd al een handje van gehad andermans plannen in de war te schoppen.

Terwijl Luke als kind heel gemakkelijk in de omgang was geweest en probleemloos was uitgegroeid van jongetje tot volwassen man, was Lizzie bij praktisch elke stap gestruikeld en gevallen. Het bleef Tess verbazen dat twee kinderen die samen in haar baarmoeder waren gegroeid er zo volkomen verschillend waren uitgekomen.

Als klein meisje had Lizzie ooit tegen Tess gezegd dat ze het moeilijk vond om zich net zo goed te gedragen als haar broer. ‘Ik ben niet zo lief als Luke, hè mama? Ik ben stoute Lizzie, hè?’ De woorden van haar dochttertje hadden Tess diep getroffen, vooral toen Lizzie vervolgens vroeg of ze net zo veel van haar hielden als van Luke. ‘Maar natuurlijk!’ had Tess zich gehaast haar gerust te stellen. ‘Je vader en ik houden van jullie allebei evenveel.’

Dat Lizzie zo jong al zo onzeker was geweest, betekende dat Tess als het om Lizzie ging niet zo strikt onpartijdig was geweest als ze als ouder had willen zijn en dat ze stevast haar dochter had verdedigd, ongeacht wat er gebeurd was.

‘Het probleem met Lizzie,’ zei Toms moeder altijd, ‘is dat ze zo vreselijk wispelturig is; dat kind weet gewoonweg niet wat ze wil. Ze vliegt van het een naar het ander.’

Daar zat veel waars in, maar Tess wist niet zeker of de jaren vol drama die ze hadden doorgemaakt wel aan wispelturigheid te wijten waren. Als peuter had Lizzie zich regelmatig luid krijsend en als een gestoorde inktvis met armen en benen zwaaiend op de grond laten vallen. Op diezelfde leeftijd perfectioneerde ze ook het vermogen haar adem zo lang in te houden dat ze letterlijk blauw aanliep. Haar tienerjaren waren niet veel gemakkelijker geweest, maar tegen die tijd hadden Tom en Tess geleerd de crises rondom hun dochter gewoon maar te ondergaan – zoals de keer toen ze bijna was verdronken tijdens een zwempartij nadat ze te veel had gedronken, of toen ze tijdens de eerste rit na het behalen van haar rijbewijs de auto in de prak had gereden. Er overkwamen haar gewoon allerlei dingen die bij Luke niet gebeurden. Ze leek wel een magneet voor pech.

Zoals de meeste ouders zou Tess er alles voor over hebben gehad om haar kinderen een onbekommerd leven te geven. Laat anderen kinderen maar allerlei hoogte- en dieptepunten, drama’s en harteer ervaren, als die van haar al dat leed maar bespaard bleef.

Maar al stelde ze zich nog zo beschermend op jegens Luke en Lizzie, ze was niet blind voor hun fouten. Luke leek op Tom en was te zorgeloos voor zijn eigen bestwil en Lizzie werd telkens weer het slachtoffer van haar eigen trots en weigerde toe te geven dat ze ooit een verkeerde beslissing had genomen.

Die trots zou nu waarschijnlijk ook weer het probleem zijn; die zou het haar onmogelijk maken te bekennen dat ze de huidige situatie aan een eigen beoordelingsfout te wijten had. Lizzie had het nooit moeten uitmaken met Simon voor een getrouwde man, die ook nog eens een kind had. Dat was waanzin geweest. Tess kreeg er maagpijn van, telkens als ze aan de arme vrouw dacht die thuis zat terwijl haar echtgenoot samen was met Lizzie.

Ze wisten niet precies waarom Lizzie haar baan was kwijtgeraakt – er leek iets niet te kloppen aan het verhaal over haar ontslag – maar toen Tom erover begon dat ze juridisch advies moest inwinnen over onterecht ontslag, had Luke laten doorschemeren dat ze daarmee in een wespennest zouden porren waar ze beter bij uit de buurt konden blijven. Luke wist duidelijk meer van wat er was gebeurd, maar hield zijn mond uit loyaliteit jegens zijn zus. Waardoor Tess zich alleen nog maar meer zorgen maakte.

Tom en zij hadden voor het eerst iets over die Curt gehoord toen Lorna Tess belde. Lorna Duncan was niet alleen Tess' beste vriendin in het dorp, maar ook Simons moeder. 'Hoelang weet je het al?' had Lorna op gekwetste en beschuldigende toon gevraagd.

'Wat?' had Tess onschuldig geantwoord.

'O, kom op, Tess, je bent haar moeder! Natuurlijk weet je allang dat Tess Simon heeft gedumpt en het heeft aangelegd met een kerel van haar werk. Je kunt op z'n minst eerlijk tegen me zijn.'

Tess was zo geschokt geweest, zowel door het nieuws als door de toon die Lorna aansloeg, dat het een paar tellen duurde voor ze in staat was te reageren. 'Maar... maar dat kan niet waar zijn,' wist ze uit te brengen. 'Lizzie houdt van Simon. Dat weet je.'

In de ongemakkelijke stilte die volgde dacht Tess aan alle keren dat ze heimelijk plannen had gemaakt voor het huwelijk van Simon en Lizzie: een kleine feesttent op het gazon van Keeper's Nook, het cateringbedrijf dat het buffet voor het dertigjarig huwelijksjubileum van Tom en haar had verzorgd, en een disco. Een paar keer

had ze er met Lorna zelfs grapjes over gemaakt dat ze al praktisch familie waren. Het was onvoorstelbaar dat dit allemaal niet meer zou doorgaan.

Het bleef een poos stil voordat Lorna zei: ‘Bedoel je dat je het echt niet wist?’

‘Geloof me, Lorna, dit is voor het eerst dat ik erover hoor. Maar het is vast een vergissing, een ruzietje dat wel weer overwaait. Dat kan niet anders. Ik praat wel met Lizzie.’

Een andere karaktertrek van Tess was dat ze geloofde dat ze elk probleem kon oplossen. Maar in dit geval haalde met Lizzie praten en redeneren niets uit. Lizzie was vastbesloten. Het speet haar dat ze iedereen van streek maakte, maar er was niets aan te doen: ze hield nu van Curt, niet van Simon.

De arme Simon was radeloos. Tess en Tom hadden zelf gezien hoe hij eraan toe was toen hij tijdens een weekend bij zijn ouders op een avond onverwachts naar Keeper’s Nook kwam in de hoop dat zij Lizzie op andere gedachten zouden kunnen brengen. Het had Tess verdriet gedaan dat hij zo van streek was, maar ze wist hoe haar koppige dochter kon zijn als ze zich eenmaal iets in haar hoofd had gehaald. Ze konden dan ook alleen maar herhalen hoe erg ze het vonden, en de jongen omhelzen van wie ze hadden gedacht dat hij hun schoonzoon zou worden.

De relatie tussen de twee gezinnen was sindsdien verslechterd. Tess vermoedde dat Lorna het haar op de een of andere manier aanrekende dat haar enige kind gekwetst was. Ze waren niet meer samen uiteten gegaan zoals voorheen, en hadden niet meer op zondag uitgebreid bij elkaar geluncht.

Tess was altijd van mening geweest dat het geen zin had boos te worden of een ander iets kwalijk te nemen. Nu ze echter Great Magnus in reed en langs Orchard House kwam met zijn onberispelijk verzorgde voortuin met in vakken aangeplante hagen en rozen, was ze toch erg geneigd boos te worden op haar dochter. Niet alleen om wat ze Simon had aangedaan, maar ook om wat ze hun gezin en hun beste vrienden had aangedaan. Had Lizzie eigenlijk wel over de gevolgen van haar daden nagedacht? Tess was niet trots op die gedachten, maar ze kon nu eenmaal niet ontkennen wat ze voelde.

Ze was Orchard House voorbij en reed langzaam verder naar het centrum van het dorp met de langgerekte driehoekige dorpsweide, die omzoomd werd door mooi geschilderde vakwerkhuisjes, gedekt met riet, leistenen of gebakken pannen. Nog niet zo lang geleden had Great Magnus vijf pubs en een gevarieerd winkelaanbod gehad, maar nu waren er ondanks de groeiende bevolking nog maar twee pubs, een antiekwinkel annex theesalon en een kleine supermarkt die werd gerund door een hele reeks vrijwilligers, onder wie Tess.

Ze reed langs de eendenvijver rechts van haar en nam daarna de bocht, reed toen langs de kerk en gaf verderop in de smalle straat richting aan naar rechts, naar Keeper's Nook.

Het was een victoriaanse roodstenen villa met dubbele gevel die door de jaren heen diverse keren was uitgebouwd en dus niet echt een schoonheid. Tess en Tom waren echter verliefd geworden op de locatie, met name op het stuk landbouwgrond achter het huis. Ze waren vanuit Essex hierheen verhuisd in de zomer nadat Lizzie en Luke examen voor de middelbare school hadden gedaan.

Ze was net uitgestapt toen ze haar mobiele telefoon hoorde overgaan in haar handtas.

Het was Luke's vrouw Ingrid. Tess vond haar – als ze heel eerlijk was – behoorlijk intimiderend. Ze was advocaat, gespecialiseerd in klinische en medische nalatigheid, was acht maanden na de geboorte van Freddie weer gaan werken en straalde het soort competentie uit dat Tess nooit had weten te bereiken. Ingrid bewaarde altijd een zorgvuldige kalmte, wat inhield dat ze zelden iets ondoordachts zei, dat elk woord met zorg gewogen werd voor het werd uitgesproken. Tess en Tom hadden dat altijd toegeschreven aan Scandinavische invloeden: haar moeder was Zweedse. Ze was nu drie jaar hun schoondochter en hoewel ze Luke duidelijk gelukkig maakte en de moeder was van hun schattige kleinzoon, had Tess het gevoel dat ze haar nog steeds niet beter kende dan toen Luke haar voor het eerst mee naar huis had gebracht.

'Hallo, Ingrid,' zei ze, overdreven opgewekt. Dat was een ander effect dat Ingrid op haar had; ze maakte dat Tess zich onnatuurlijk ging gedragen, alsof ze te hard haar best deed het Ingrid naar de zin te maken.

3

In Cambridge had Ingrid tijdens het gesprek met haar schoonmoeder snel haar e-mails doorgenomen, alles overgeslagen wat tot morgen kon wachten en prioriteit gegeven aan de rest.

Nu hun gesprek was afgelopen pakte ze het formulier dat Liam, de laatste in een lange reeks van jongste bedienden, op haar bureau had gelegd. Er zat een handgeschreven briefje aan gehecht. Ze wist niet wat erger was, Liams erbarmelijke handschrift of de belachelijke sms-taal die hij gebruikte om met haar te communiceren: *gn hst, eind vlgnd wk oké*. Hoeveel tijd dacht die knul te besparen met dat idiote gedoe?

Ondanks Liams berichtje dat het geen haast had, haalde ze het dopje van haar pen en begon ze het formulier in te vullen. Ze had er een hekel aan om dingen onnodig uit te stellen en handelde alles bij voorkeur zo snel mogelijk af. Bovendien was ze het liefst openhartig en direct tegen de mensen om haar heen. Niet iedereen stelde daar echter prijs op. Twee keer had ze Liam nu gewezen op fouten in zijn grammatica en spelling en beide keren had hij haar aangekeken alsof hij niet wist waar ze het over had.

Luke's familie was een eersteklas voorbeeld van mensen die niet voor de directe aanpak kozen, maar liever om de hete brei heen draaiden. Omwille van Luke had Ingrid geleerd zich tegenover hen in te houden, vooral als het om zijn tweelingzus ging. Die moest zich volgens haar hoognodig eens laten nakijken. Ze was een vrouw van tweeëndertig, geen kind van dertien dat dacht dat de wereld om haar draaide. Het werd tijd dat ze volwassen werd en verantwoording nam voor haar daden... en voor zichzelf. Dat ze op haar leeftijd nog naar pappie en mammie liep als ze het moeilijk had, was gewoonweg zielig.

Bij alle verhalen die Ingrid over Lizzie-als-kind had gehoord – meestal verteld op een schertsende toon van hoe-hebben-wehet-overleefd? – bleef het haar verbazen hoezeer haar schoonzus

kennelijk verwend was. Luke zei dat zijn ouders hetzelfde deden als alle liefhebbende ouders zouden doen: ze hadden hen opgevoed met geduld, verdraagzaamheid en liefde. ‘Zouden wij dat bij Freddie niet ook zo doen?’ had hij haar gevraagd.

Ze had maar voor zich gehouden dat ze nooit zou accepteren dat Freddie zich gedroeg zoals Lizzie had gedaan. Haar liefde voor haar zoontje kende geen grenzen; ze kon onmogelijk meer of minder van hem houden, maar ze zou hem onmiddellijk tot de orde roepen zodra hij zelfs maar een beetje op zijn wispelturige tante begon te lijken.

Ingrid had nooit iemand verteld, zelfs Luke niet, hoeveel pijn het haar had gedaan Freddie aan de zorg van anderen te moeten toevertrouwen zodat zij weer kon gaan werken. Ze had het gevoel van verlies alleen maar kunnen verdragen door zich volledig op de rechtszaken te storten waar ze aan werkte. Daardoor had ze meteen ook geen tijd om zich af te vragen of er op het kinderdagverblijf wel goed voor Freddie werd gezorgd. Wasten de personeelsleden hun handen vaak genoeg, wisten ze wat ze moesten doen als hij zich verslikte of koorts had, hielden ze hem voortdurend in de gaten, dronk hij genoeg water, leerde hij iets, maakte hij vriendjes? Haar lijst van zorgen was eindeloos.

Een kind krijgen was de belangrijkste gezamenlijke beslissing die Luke en zij tot dusver hadden genomen. Ze waren allebei tevreden geweest met de vorige status quo, gelukkig met elkaar en hun veeleisende carrières. Toen overleed echter de man van een vriendin en be kroop Ingrid plotseling de angst dat als Luke iets overkwam, zij helemaal niets meer van hem zou hebben. Dan was hij gewoon helemaal weg. Een kind zou echter een bijzonder, dierbaar deel van Luke zijn, dat haar de kracht zou geven om een leven zonder hem onder ogen te zien. Luke was verrast door de ommezwaaai en door haar plotselinge angst omtrent zijn sterfelijkheid. Hij moest dan ook even overtuigd worden, maar was een poos later net zo blij met de positieve uitslag van de zwangerschapstest als zij.

Ingrid had het formulier ingevuld en legde het bij de dossiers die al klaarlagen voor Liam. Secuur en zonder haast te maken legde ze de dossiers precies recht op elkaar. Ze wilde maar dat de rest van haar leven net zo gemakkelijk te ordenen was.

Ze stond op uit haar stoel toen ze buiten luide stemmen hoorde en liep naar het raam dat uitkeek op de ommuurde tuin van het elegante gebouw in regency-stijl waar Cavendish Court Laywers gevestigd was. In verband met de pensionering van een van de partners had ze dit kantoor toegewezen gekregen toen ze terugkwam van zwangerschapsverlof. Er was haar duidelijk gemaakt dat ze van geluk mocht spreken dat ze in zo'n gewilde ruimte mocht werken.

Geluk, ammehoela! Ze had dit kantoor gewoon verdiend. Meer dan sommige anderen hier. Meer dan de meeste anderen, zelfs.

In de tuin was een man met gehoorbeschermers op met een kettingzaag in de weer. Het lawaai weerkaatste tegen de omringende muren. Er was uitgebreid gediscussieerd over de conifeer die zou worden omgezaagd. Er waren er die de boom wilden behouden, die vonden dat hij belangrijk was in de periode van kerst, als hij vol lampjes hing. Anderen zeiden dat hij op korte termijn weg moest, voordat hij ernstige schade aan het gebouw toebracht. De flagstones rondom de boom kwamen hier en daar al omhoog.

Wat Ingrid betrof kon de boom gerust weg. Niet alleen omdat die haar uitzicht blokkeerde, maar ook omdat duidelijk was dat de boom te groot was geworden. Haar mening was gebaseerd op logica, niet op misplaatst sentiment. Degenen die een boom wilden om met Kerstmis te versieren, moesten er dan zelf maar eentje kopen!

Gelukkig was de waanzin van Kerstmis nog ver weg. Voor nu had ze een dringender probleem. In het weekend was er op het kinderdagverblijf van Freddie een afvoerbuis gebarsten. De schade en de omvang daarvan waren pas vanochtend ontdekt. Omdat er rioolwater door de afvoerbuisen omhoogkwam, zou het weken, zo niet maanden duren voordat alles gerepareerd en schoongemaakt was. Dat stelde hen voor een groot probleem en daarom had Ingrid Tess gebeld om te vragen of zij en Tom Freddie een poosje van maandag tot vrijdag konden opvangen. Gelukkig had Luke vandaag vrij kunnen nemen van zijn werk om voor Freddie te zorgen en hij had gezegd dat hij zijn ouders wel zou vragen of ze konden bijspringen. Ingrid had echter per se zelf willen bellen en gezegd dat het blijk gaf van meer respect jegens Tess als zij het zelf regelde.

De werkelijke reden dat ze met Tess had willen praten was echter om zich ervan te overtuigen dat haar schoonmoeder de basisregels

begreep, namelijk dat Lizzie niet in haar eentje op Freddie mocht passen. Dat meisje kon nog niet eens voor zichzelf zorgen, laat staan voor een kind van twee.

De man met de kettingzaag in de tuin had het apparaat een tandje hoger gezet en opende de aanval op de stam. De boom, dacht Ingrid, terwijl de takken aan de andere kant van het raam als een protest begonnen te schudden, was een symbool van koppig en zinloos verzet tegen verandering. Hij had daar jarenlang gestaan en was beetje bij beetje binnengedrongen in een ruimte waar hij niet gewenst was, en nu naderde hij zijn dood.

Voor een raam dwars op dat van haar zag Ingrid Julian Redman een handgeschreven bord omhooghouden: *Bewaar de boom... voor brandhout!* Hij grinnikte toen hij haar zag. Ze glimlachte terug naar haar collega en stak triomfantelijk en solidair haar duim op, juist op het moment dat de boom hevig trilde en luid krakend van verzet bij het raam vandaan viel en met een bons op de grond terecht kwam.

Inwendig juichend dat vandaag een kleine overwinning was behaald voor het gezonde verstand wendde Ingrid zich van het raam af en ze liep terug naar haar bureau.

Lees verder in *Een onverwachte wending*.

Eerste druk mei 2017

Oorspronkelijke titel *Song of the Skylark*

Oorspronkelijke uitgever Orion Books, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

Copyright © 2016 Erica James

The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ans van der Graaff

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Plainpicture / Hanka Steidle

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 4259 8

ISBN e-book 978 90 261 4260 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.